

Arrest

nr. 116 835 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERBRAEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een sjiitische Hazara te zijn, afkomstig uit het dorp Alakadaray Kohna (Behsood I district, Maidan Wardak provincie). U verklaart dat de Kuchi's ieder jaar naar uw dorp en naar andere dorpen in uw district komen en voor problemen zorgen met de dorpelingen. U verklaart dat deze Kuchi's eigenlijk talibs zijn, omdat zij gewapend zijn, overvallen plegen, mensen vermoorden en misdaden plegen. U verklaart dat zij uit zijn op de eigendommen van de mensen in de dorpen en dat zij met hun gezinnen jaarlijks in de zomerperiode beslag leggen op uw dorp. Door het Afghaanse Nationale leger (Afghan National Army, ANA) zouden zij worden verjaagd. Omdat het leven van uw familie in gevaar was, besloot uw vader om met het hele

gezin te vertrekken. Op een nacht zou hij hebben gezegd dat jullie de volgende nacht zouden vertrekken uit Afghanistan.

U stelt samen met uw ouders en broer naar Iran te zijn gereisd. Toen u de grens naar Turkije ging oversteken, zou u eerst met een wagen hebben moeten vertrekken waardoor u uw ouders en broer verklaart te zijn kwijt geraakt. Tot op heden zou u nog niets van hen vernomen hebben. U reisde alleen naar Griekenland en vluchtte vervolgens naar Oostenrijk waar u een asielaanvraag indiende en waar uw vingerafdrukken werden genomen op 15 oktober 2009. Nadat u een negatieve beslissing had ontvangen in Oostenrijk, werd u gerepatrieerd naar Griekenland. U verklaart nog ongeveer 6 maanden in Griekenland te hebben verbleven alvorens uw reis naar België verder te zetten. In België diende u op 6 juni 2011 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u geen enkel document neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid bij uw aankomst in België geen geloof kan worden gehecht. Op basis van een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat u op 12 augustus 2011 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 een minimumleeftijd is. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u hebt getracht de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven. Dit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat u louter en alleen de algemene situatie in uw district aanhaalt als reden waarom u het land hebt verlaten. U verklaart uw leven, dat van uw familie en van de andere dorpingen in gevaar was doordat de taliban, vermomd als Kuchi's, in uw regio overvallen deden en misdaden pleegden. U verklaart dat de Kuchi's zeiden dat jullie eigendommen van hen waren en dat jullie daarom moesten vertrekken. Omwille van deze problemen zou u het land hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is inderdaad zo dat de door u (zeer algemeen) geschetste conflicten tussen de Kuchi's en Hazara's een belangrijke rol spelen bij de in uw regio heersende onveiligheid. Vele mensen werden al het slachtoffer bij de gevechten die elk jaar opnieuw plaatsvinden als de Kuchi's de gronden trachten in bezit te nemen voor hun kuddes. Wat deze problematiek betreft dient echter opgemerkt te worden dat u hiervoor geen gegronde vrees kunt invoeren op basis van uw politieke overtuiging, uw ras, uw religie, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep. Deze laatste problematiek dient volgens het CGVS meer begrepen te worden als algemeen willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict waardoor uw ganse regio van afkomst getroffen is en heeft dus ook geen band met de Vluchtelingenconventie.

Naast het feit dat u enkel de algemene situatie in de regio hebt geschetst, haalt u echter geen persoonlijke vervolgingsfeiten aan. Wat betreft de problemen met de Kuchi's, dient er eveneens te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt aan te geven wanneer deze problemen zijn begonnen. U verklaart dat het begon in 1378 of in 1387. Aangezien het momenteel 1392 is volgens de Afghaanse kalender, kan het echter niet zo moeilijk zijn om te weten of deze problemen al dan niet 5 of 14 jaar geleden begonnen (gehoorverslag CGVS, p. 22-23). Deze ontoereikende informatie toont dan ook geenszins aan dat u of uw familie persoonlijk betrokken was bij dit conflict. Wanneer u bovendien aangespoord wordt om heel concreet te vertellen wat er gebeurd is in uw dorp, blijft u zeer beknopt door te zeggen dat de Kuchi's er uit zagen als talibs en dat zij gewapend waren en dat er twee bekende mensen zijn omgekomen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om te vertellen hoe de dorpingen omgingen met de situatie en hoe zij zich voorbereidden op de jaarlijks wederkerende Kuchi's, blijft u weer zeer vaag. U verklaart dat de mannen van de families tegen de Kuchi's vochten en dat er geen politie of Nationaal leger was om jullie te beschermen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Nadat u enkele bijkomende vragen werden gesteld over de problemen met de Kuchi's, verklaart u dat de Kuchi's 2 of 3 maanden bleven en dat jullie weg moesten gaan van het dorp wanneer zij kwamen en dat jullie terug konden keren naar jullie dorp wanneer zij de plaats verlieten (gehoorverslag CGVS, p. 24). Wanneer u echter gevraagd wordt waar u dan naartoe ging, verklaart u aanvankelijk dat u naar de dorpen zoals Dane Tanoor of Dane Ghul ging en dat jullie in het huis van vrienden of familieleden verbleven. Wanneer u gevraagd wordt om te zeggen wie u hiermee bedoelt, verklaart u zeer vaag dat het bijvoorbeeld een oom langs moederskant of langs vaderskant was of een tante langs moederskant of in de bergen of in de woestijn (gehoorverslag CGVS, p. 24). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of uw familieleden daar (in Dane Tanoor of Dane Ghul) woonden, verklaart u dat uw familie allemaal in uw eigen dorp woont. Wanneer u er op wordt gewezen dat u zei dat jullie elke keer weg gingen en ergens anders verbleven, wordt u opnieuw aangespoord te vertellen bij wie

u verbleef. U geeft wederom een zeer vaag antwoord, met name dat u daar niet ging wonen, maar dat jullie daar verbleven om jullie leven te redden. Ook wanneer u nadien nogmaals wordt verzocht te vertellen waar uw familie dan naartoe ging, geeft u geen duidelijk antwoord. U verklaart louter en alleen dat jullie de plaats verlieten wanneer zij kwamen en dat jullie zich verspreidden naar andere plaatsen en dat het moeilijk was om daar te wonen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Wanneer u uiteindelijk wordt gevraagd welke problemen uw familie heeft gehad met de taliban-Kuchi's, verklaart u dat jullie leven in gevaar was, dat zij de mensen willen doden en dat zij jullie plaats willen innemen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Ook al verklaart u dat er ook in uw dorp mensen werden gedood, toch kent u hun namen niet (gehoorverslag CGVS, p. 26). U kunt evenmin een antwoord geven op de vraag waarom jullie op dat moment ineens zijn vertrokken en niet eerder. U slaagt er aldus niet in om de concrete vluchtaanleiding te schetsen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Uit bovenstaande elementen kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u het risico loopt persoonlijk vervolgd te worden in Afghanistan door wie dan ook.

Het CGVS ontkent niet dat er problemen zijn voor Hazara's en dat zij in het verleden vaak het onderwerp van vervolging uitmaakten, maar wat u zelf betreft geeft u geen indicatie dat u een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft. Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Hazara's vandaag de dag weinig risico op vervolging lopen op grond van hun etniciteit (zie blauwe map in administratief dossier, algemeen ambtsbericht Afghanistan, p. 52 en 66).

U hebt bijgevolg niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Er dient dus geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus.

Wel dient er in uw geval ook nagegaan te worden of er zwaarwegende gronden bestaan dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, met andere woorden, dat uw verklaringen bekeken dienen te worden in het licht van de criteria van de subsidiaire bescherming. Zoals hierboven aangehaald zijn de problemen die mensen in uw regio ondervinden en waardoor u mogelijks ook bepaalde problemen hebt gehad terug te leiden tot het algemeen conflict tussen Hazara's en Kuchi's en valt dit te kaderen in het jaarlijks wederkerend algemeen willekeurig geweld als gevolg hiervan in uw regio. Zoals u aangeeft is niet enkel uw familie het slachtoffer van dit geweld maar is heel het dorp en met uitbreiding heel de regio het mogelijke doelwit van dit veralgemeend willekeurig geweld (gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit blijkt eveneens uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u op basis van uw verklaringen niet aantoonbaar een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten dat er in uw hoofd een reëel risico zou bestaan op de doodstraf of executie of ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Maidan Wardak meer bepaald in het district Behsud (Hisa-i-Awali) te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Maidan Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara's en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat de problemen die u en uw familie zou hebben gehad met de Kuchi's, niet verder reikt dan algemene problemen waarmee de mensen uit uw regio geconfronteerd worden, zoals hierboven reeds werd aangehaald. U hebt dan ook geenszins aangetoond dat u vervolgd zou worden door de Kuchi's in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud (Hisa-i-Awali) van de provincie Maidan Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun

leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U legde geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel beroept verzoekende partij zich vervolgens wederom op de schending van artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag. Tevens voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in het bijzonder van artikel 48/4, § 2, c. In een derde en laatste middel beroept verzoekende partij zich nog op de schending van artikel 3 EVRM.

Gezien de samenhang van de aangevoerde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2.1. Verzoekende partij voert aan dat uit het gehoor blijkt dat er wel degelijk sprake is van een vrees voor vervolging in haar hoofde en stipt verder in het verzoekschrift aan dat zij bang is en vreest voor haar leven bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij behoort tot de Hazara-minderheid en wijst erop dat uit *“het landenrapport van de organisatie Vluchtelingenwerk”* blijkt dat zij behoort tot een risicogroep en dat zij bijgevolg het risico loopt om te worden vervolgd. Onder punt 4.5. van voormeld rapport wordt verduidelijkt dat zij in haar hoedanigheid (van Hazara) het risico loopt op vervolging *“door eigen familie, door de gemeenschap of door de Taliban”*.

Verder duidt verzoekende partij erop dat de UNHCR op 6 augustus 2013 nieuwe richtlijnen heeft opgesteld betreffende asielaanvragen van personen afkomstig uit Afghanistan. In deze richtlijnen wordt opnieuw benadrukt dat verzoekende partij, als zijnde een sjiitische moslim, behorende tot de Hazara-minderheid, behoort tot een risicogroep en dat er wel degelijk gronden zijn om aan te nemen dat Hazara's in Afghanistan het voorwerp uitmaken van vervolging. Verzoekende partij stelt verder nog dat voormelde richtlijn haar feitelijke uiteenzetting bevestigt. Zij deelde immers mee dat er sprake was van Talibanstrijders die tezamen met of vermomd als Kuchi-strijders de dorpingen terroriseerden en zij heeft ook details kunnen meedelen over het feit dat er interne twisten zijn tussen onder meer de Pashtoun en de Hazara. Evenzo heeft zij een *“gespecialiseerde vrees”* voor haar persoonlijke veiligheid en een *“vrees voor persoonlijke vervolging”* kunnen aangeven, aldus verzoekende partij.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing stelt dat verzoekende partij louter en alleen de algemene situatie in haar district aanhaalt als reden waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten. Verwerende partij benadrukt in haar beslissing vervolgens dat het inderdaad zo is dat de door verzoekende partij op zeer algemene wijze geschetste conflicten tussen de Kuchi's en de Hazara's een belangrijke rol spelen bij de in de regio heersende onveiligheid, doch zij merkt op dat verzoekende partij betreft deze problematiek op zich geen gegronde vrees voor vervolging kan inroepen op basis van haar politieke overtuiging, haar ras, haar religie, haar nationaliteit of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Voormelde problematiek heeft volgens verwerende partij geen band met het Vluchtelingenverdrag en dient te worden bekeken in het licht van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij, naast het feit dat zij enkel de algemene situatie in haar regio heeft geschetst, verder geen persoonlijke vervolgingsfeiten aanhaalt. Wat betreft de problemen met de Kuchi's, merkt verwerende partij eveneens op dat verzoekende partij zeer vage verklaringen heeft afgelegd. Verwerende partij

besluit vervolgens dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om haar concrete vluchtaanleiding te schetsen en dat uit het voorgaande dan ook niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij het risico loopt om in Afghanistan persoonlijk te worden vervolgd door wie dan ook. Verwerende partij stelt voorts dat zij niet ontkent dat er problemen zijn voor Hazara's in Afghanistan en dat zij in het verleden vaak het voorwerp uitmaakten van vervolging, doch dat verzoekende partij, wat haarzelf betreft, geen indicatie heeft gegeven dat zij effectief een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verwerende partij wijst er ook nog op dat uit algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Hazara's vandaag de dag weinig risico lopen op vervolging op grond van hun etniciteit. Verwerende partij concludeert hierna dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Vervolgens, betreffende de vraag of verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, wijst verwerende partij er wederom op dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen terug te leiden zijn tot het algemeen conflict tussen Hazara's en Kuchi's en valt dit te kaderen in het jaarlijks wederkerend algemeen willekeurig geweld als gevolg hiervan in haar regio. Zoals verzoekende partij heeft aangegeven is niet enkel haar familie het (potentieel) slachtoffer van dit geweld maar is heel het dorp en met uitbreiding heel de regio het mogelijke doelwit van dit veralgemeend willekeurig geweld, hetgeen volgens verwerende partij tevens blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verwerende partij concludeert in het licht van deze vaststellingen dat verzoekende partij evenmin aantoonde een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift meermaals benadrukt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omdat zij vreest voor haar leven in Afghanistan. Zij betoogt dat zij als sjiitische moslim, behorende tot de Hazara-minderheid, behoort tot een risicogroep in Afghanistan en dat zij hierdoor het risico loopt om er te worden vervolgd. Hierbij verwijst verzoekende partij naar een tweetal rapporten, waarbij de Raad opmerkt dat *“het landenrapport van de organisatie Vluchtelingenwerk”* niet bij het verzoekschrift werd gevoegd en dat evenmin duidelijk uit de inhoud van het verzoekschrift kan worden afgeleid over welk rapport verzoekende partij het precies heeft, zodat de Raad de inhoud van dit rapport dan ook niet kan nagaan.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel en een rapport (zie de *supra* gedane vaststelling met betrekking tot de verwijzing naar het rapport van *“Vluchtelingenwerk”*) betreffende de algemene (veiligheids)situatie in haar land van herkomst volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij aan de hand van landeninformatie tracht aan te tonen dat zij als sjiitische moslim, behorende tot de Hazara-minderheid, behoort tot een risicogroep in Afghanistan en dat zij hierdoor het risico loopt om er te worden vervolgd, wijst de Raad er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij zich heeft beperkt tot de algemene problematiek in haar regio tussen de Hazara's en de Kuchi's, zonder dat zij heeft aangegeven dat zij persoonlijk – omwille van het feit dat zij een sjiitische moslim is, behorende tot de Hazara-minderheid – problemen heeft ondervonden in Afghanistan. Verder onderstreept de Raad wederom dat in de bestreden beslissing eveneens duidelijk wordt weergegeven dat, hoewel er nog problemen zijn voor de Hazara's in Afghanistan, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Hazara's vandaag de dag weinig risico lopen op vervolging op grond van hun etnische afkomst. De Raad constateert dat deze stelling inderdaad kan worden teruggevonden in de landeninformatie die verwerende partij aan het administratief dossier heeft toegevoegd en waaruit onder meer het volgende blijkt: *“(…) Omdat Hazara's een belangrijk aandeel hebben geleverd in de overwinning op de Taliban is hun situatie inmiddels verbeterd. De Hazara-bevolking is meer dan in het verleden vertegenwoordigd in overheidsinstellingen. Hazara's lopen thans geen bijzondere risico's in Afghanistan op basis van etniciteit. Discriminerende (gewelddadige) incidenten kunnen evenwel nog steeds voorkomen, vooral in gebieden waar zij een minderheid vormen.”* (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie, deel 3: Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, juli 2013, p. 66). Betreft de verwijzing van verzoekende partij naar de UNHCR-richtlijnen van 6 augustus 2013, verwijst de Raad naar en sluit hij zich aan bij wat verwerende partij dienaangaande heeft gesteld in haar nota: *“Wat de verwijzing van verzoeker betreft naar de UNHCR-richtlijnen van 6 augustus 2013 – die hij evenmin toevoegt aan zijn verzoekschrift – beaamt verwerende partij dat in deze richtlijnen wordt gesteld dat de Hazara's een minderheidsgroep vormen die omwille*

van verschillende redenen (etnisch, religieus) kunnen gevisieerd worden. Ook wordt in deze richtlijnen aangegeven dat zij betrokken zijn in (...) hierbij verwijzende naar de jaarlijks weerkerende grondconflicten tussen Hazara's en Kuchi's. Echter, uit de UNHCR-richtlijnen kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Hazara te zijn in Afghanistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze richtlijnen geven duidelijk aan dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. (...) Verweerde kan hier dan ook uit besluiten dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de etnische groep van de Hazara's, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk." De Raad komt bijgevolg tot de vaststelling dat niet is aangetoond dat de loutere Hazara-afkomst van verzoekende partij volstaat om de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Gelet op het geheel van bovenstaande uiteenzetting, kan worden besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet.

2.2.3.1. Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met de gewelddaden die er gebeuren noch met de overige feitelijke omstandigheden in haar hoofde die ertoe leiden dat er voor haar een *"ernstige vrees"* bestaat dat indien zij naar Afghanistan zou terugkeren zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en dat zij niet kan rekenen op de bescherming van haar autoriteiten. Verzoekende partij stipt aan dat uit haar verklaringen is gebleken dat er in haar hoofde een *"reëel risico bestaat en er sprake is van een ernstige bedreiging van"* haar leven *"ingevolge willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*. Uit het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict, aangezien zij heeft gespecificeerd dat zij jaarlijks diende te vertrekken naar aanleiding van de invallen van de Kuchi's, die thans in werkelijkheid Talibanstrijders zijn. Zij heeft tevens aangegeven dat deze strijders moorden en plunderen en dat dorpen gewoon worden platgebrand. Verzoekende partij benadrukt nog dat zij details kon verschaffen over het geweld, dat zij er persoonlijk getuige van is geweest en dat deze conflicten zich op regelmatige basis voordoen.

Verzoekende partij licht hierna toe dat verwerende partij in haar beslissing zelf erkent dat deze gewapende binnenlandse conflicten zich voordoen, dat het trouwens algemeen bekend is dat er jaarlijks sprake is van geweld doordat de Kuchi's onder meer gronden inpikken voor hun kuddes en dat verwerende partij zelfs heeft benadrukt dat deze problematiek dient te worden beschouwd als algemeen willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dat de ganse regio van afkomst treft. Desondanks tracht verwerende partij deze problematiek te minimaliseren door te stellen dat het op heden slechts zou gaan om sporadisch geweld en dat de gevolgen beperkt zouden zijn. Verzoekende partij kan deze overweging niet aanvaarden, aangezien deze gewapende conflicten elk jaar opnieuw plaatsvinden, in het kader van deze conflicten volledige dorpen worden platgebrand en de Kuchi's wel degelijk steun krijgen van de Taliban. Dit wordt ook gemeld in het volgende rapport: *"Afghanistan Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process van de Danish Immigration Service van mei 2012"*. Verzoekende partij wijst erop dat, indien de Taliban effectief de Kuchi's openlijk steunt en voorziet van wapens, dit conflict dan ook verder zal escaleren en het *"kan gaan om een internationaal gewapend conflict"*. Het is ook duidelijk dat er geen bescherming kan worden geboden door de Afghaanse overheid, stelt verzoekende partij.

Verzoekende partij duidt er tot slot nog op dat de *"Dienst Buitenlandse Zaken"* heeft benadrukt dat er nog steeds geweld is tussen de gewapende oppositie en de regeringskrachten, zodat de algemene veiligheidssituatie ongunstig is en er wel degelijk sprake is van een dreiging van geweld. Ook haalt zij aan dat er volgens UNHCR dient te worden vastgesteld dat, ondanks de daling van het aantal incidenten in 2012, de provincies Kandahar, Kunar, Nangarhar, Logar en Wardak meer veiligheidsincidenten kennen dan in 2011, zodat er zich opnieuw een stijging voordoet van het geweld in de provincies.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst wederom op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet.

Voor het overige kan de Raad zich aansluiten bij hetgeen uiteengezet wordt in de door verwerende partij opgestelde nota met opmerkingen: *“Waar verzoeker voorts opwerpt dat het CGVS benadrukt dat de problematiek tussen Kuchi's en Hazara's dient aanschouwd te worden als algemeen willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict die zijn regio van afkomst treft, wenst verweerder te benadrukken dat de Commissaris-generaal evenwel niet van mening is dat dit een gewapend conflict betreft in volkenrechtelijke zin. De Commissaris-generaal erkent weliswaar het geweld tussen Kuchi's en Hazara's in het kader van grondconflicten als gevolg van de nomadische Kuchi's die in de lente, begin van de zomer de gronden van de Hazara's willen inpalmen om hun kuddes te laten grazen. Deze grondconflicten betreffen een jaarlijks terugkerend fenomeen dat beperkt is in tijd en bijgevolg niet aanhoudend van aard. Dit geweld tussen de Kuchi's en de Hazara's omwille van de gronden dat zich in de Behsud districten van de provincie Wardak voordoet, kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Afghaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Bijgevolg kan het (niet aanhoudend) geweld en de (niet aanhoudende) conflicten tussen Hazara's en Kuchi's die zich voordoen in het district Behsoof I van de provincie Wardak, waarvan verzoeker afkomstig is, niet beschouwd worden als een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Actueel bestaat er voor burgers afkomstig uit dit district dan ook geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met deze appreciatie door de Commissaris-generaal, maar hij brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeker toont niet op concrete en objectieve wijze aan dat er zich op heden in zijn district Behsood I, provincie Wardak, een situatie voordoet van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Waar verzoeker nog verwijst naar het UNHCR dat stelt dat ondanks de daling van het aantal incidenten in 2012, in de provincies Kandahar, Nangarhar, Logar en Wardak er meer veiligheidsincidenten zijn dan in 2011, zodat er zich opnieuw een stijging van geweld voordoet in de provincies, merkt verweerde op dat uit het UNHCR rapport “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 blijkt dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Zoals reeds hoger aangehaald en niet weerlegd door verzoeker in zijn verzoekschrift, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit dit district dan ook geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

2.2.4. Betreft de “COI Focus – “Afghanistan – Veiligheidssituatie: Beschrijving van het conflict”” d.d. 20 november 2013 en de “COI Focus – “Afghanistan – veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”” d.d. 20 november 2013, die door verwerende partij werden toegevoegd in haar aanvullende nota d.d. 17 december 2013, is de Raad van oordeel dat voormelde door de commissaris-generaal aangebrachte nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken om zonder meer vast te stellen dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor, in dit geval, subsidiaire bescherming, aangezien uit deze informatie eveneens kan worden afgeleid dat in het district Bahsud I, provincie Wardak, op dit moment geen sprake is van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Zo wordt in het laatstgenoemde rapport immers het volgende gesteld: *“In het westen van de provincie liggen twee districten, Behsud I en II, met een hoofdzakelijk Hazara bevolking. Daar woedde het conflict veel minder ernstig. De belangrijkste gebeurtenissen in deze districten zijn verbonden aan de jaarlijkse trek van de Kuchi-nomaden naar de hoger gelegen graaslanden. Deze trek gaat elke lente gepaard met gewelddadigheden en tijdelijke ontheemding. Eind juni waren de gevechten begonnen en meldde de districtsgouverneur mogelijk één dodelijk slachtoffer en verscheidene afgebrande huizen. De jaarlijks weerkerende ontheemding was zoals steeds van korte duur. Begin augustus waren alle ontheemde families teruggekeerd naar hun woonplaats.”* (zie p. 18). Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat geen toepassing dient te worden gemaakt van artikel 39/76, § 1, zevende lid van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT